

care textul — din când în când — pare să ispitească pe interpreți. În această atmosferă, personajele sînt interpretate cînd cu o adecvată și cu o discretă detașare ironică, cînd cu mai puțină subtilitate.

Prin alchimia parodiei, tipurile westernului se transformă din „piei tăbăcite” și „piei roșii” în măști de carnaval, pistoalele și carabinele par din turtă dulce, săgețile otrăvite care țîșnesc din arcurile neiertătoare ale indienilor le bănuiești scoase dintr-o panoplie de tras la țintă pentru uzul copiilor. Indienii-figuranți de operetă cu tatuajul și penetul necesar — care invadează scena intrînd de-a bușilea pe toate căile de acces posibile — se disting printr-o spectaculoasă luptă corp-la-corp cu familia de coloni, folosind în final pentru a-i lega burduf o apreciabilă cantitate de frînghie de întins rufe. (Actorul Ștefan Tapalagă, dirijorul abil dar nevăzut al acestei lupte, nu-și uită performanțele sportive).

Interpreții acoperă schema tipologică a piesei, dar verva cu care iau startul se diluează pe parcurs. În fruntea distribuției, Sandu Sticlaru (John-Emery Rockefeller) obține, în rolul unui bătrîn șef de clan, bunele efecte ale unui comic mualit, scoțînd în relief adresele satirice ale autorului — atîtea cîte sînt (ticuri și automatisme verbale ale epocii noastre, aluzii

ironice la genealogia familiei ilustre de mai tîrziu al cărei întemeietor se revendică etc.). Elena Nica-Dumitrescu (Carolina Rockefeller) în rolul unei „femei voinice și grase” desenează un reușit portre duios-comic. Vizionară căzută în transă, face previziuni într-un glob de sticlă după un ritual asemănător desfășurării unui joc de loto în familie. Melania Cirje aduce farmecul și dezinvoltura-i cunoscută în rolul unei „Pamele”, iar Marga Barbu (Miriam, zisă și Puștoaica-trage-la-fix) conturează personajul cu farmec egal, dar cu alte nuanțe, recitînd cu patos de tragedie raciniană și accente sforăitoare — așa cum își dorește autorul — un episod eroico-tragicomic. Ștefan Radof (William Butler) compune atent psihologia ceva mai complicată a unui bețiv blînd, iar Ovidiu Schumacher (Tom) este, cu nerv, copilul teribil al piesei. Mircea Anghelescu (Carlos), meditativ și impenetrabil. Într-un dublu rol (Ochi de Potîrniche și Ochi de Linx) Dorin Varga demonstrează virtuozitate atît în rostirea unui text bazat pe aglomerări aztece de consonante, ca și în execuția unei pantomime cu momente acrobatiche.

Decorul lui Giulio Tincu, minuțios și simili-cinematografic, introduce pe spectator în lumea piesei.

I. R.

● VODEVIL?

Într-un repertoriu care poartă pecetea sobrietății, cum e cel al Teatrului „Lucia Sturdza Bulandra”, divertismentul e pata de culoare necesară într-un ocean de gravitate: un exercițiu pentru interpreți: un spectacol agreabil, ușor, fără pretenții, un spectacol pentru un public dispus să se amuze într-o seară.

A fost preferată comedia *Sfîrșitul pămîntului*, o piesă de tinerete a maestrului Victor Eftimiu, deși printre nenumăratele sale comedii mai existau și altele. Scrisă în 1914, *Sfîrșitul pămîntului* nu era decît o farsă bună. Și, chiar și peste ani, recunoaștem pana maestrului, tînăr pe atunci: ironia, umorul bonom, gustul pentru replica enormă, buna cunoaștere a legilor scenei ș.a.m.d. Acum, în urmă,

Elly Roman i-a adăugat o muzică spirituală, și farsa ne apare în haina vodevilului sprintar, ecoul unei vîrste tinerești a teatrului românesc. Insuși autorul face o trimitere în acest sens. De altfel, se pare că acesta a fost și unul din argumentele opțiunii.

Deci, vodevil! Foarte bine, toate genurile sînt bune... Existau și precedente: cele câteva spectacole bune, din ultimele stagioni, cu vodevilurile lui Alecsandri și o reușită încercare cu Labiche. Vodevil! Cum să nu, îl acceptăm și ne amuzăm și astăzi în măsura în care ne uimește, ne surprinde cu ritmul frenetic, cu loviturile de teatru, cu încurcăturile, cu hazul ușor, cu cînticelele și cupletele fără pretenții. Îi trecem cu vederea in-

Scenă din spectacol

consistența, ne facem a nu-i observa micile frivolități. La urma urmei, bem atâtea vinuri îndoielnice numai pentru că sînt ușor șampanizate...

Dar spectacolul de la „Bulandra“ e fără îndoială rezultatul unor sau mai multor neînțelegeri. Uneori pare să se fi încercat o comedie de moravuri, suprasolicitare la care vodevilul nu rezistă. Alteori, s-a trecut la parodierea vodevilului, ceea ce e aproape totuna cu... babă bătrînă. Din aceste alternanțe rezultă un amestec hibrid, greu de digerat. Hazul se degradează, intențiile ironice sînt ratate.

Vodevilul pretinde forțe interpretative de mîna întâi, actori — hai să nu zicem chiar totali, termen atît de uzitat — cel puțin cu o suficientă mobilitate fizică și

spirituală și cu voce cît de cît. Mai pretinde tuturor, și mai ales regizorului, multă fantezie.

Or, distribuția asigurată spectacolului de la „Bulandra“ nu numai că nu e exersată în solicitările vodevilului, dar cei mai mulți nu au nici măcar disponibilități în această direcție. Și dacă Florian Pittiș și, parțial, și Elena Caragiu au momente care, luate în sine, merită să fie consemnate, acestea se estompează repede, pentru că personajele interpretate de ei nu se mișcă decît în relații cu ceilalți. Așa că...

Pe scena Teatrului „Lucia Sturdza Bulandra“, acest spectacol e o surpriză.

N. C. Munteanu